

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันนี้เป็นที่ยอมรับกัน โดยทั่วไปว่าระบบเศรษฐกิจเสรีเป็นระบบเศรษฐกิจที่สามารถช่วยจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดได้ผลที่สุด กล่าวคือระบบเศรษฐกิจเช่นนี้ทำให้สามารถทราบได้ว่าสินค้าหรือบริการประเภทใดที่สังคมต้องการและเมื่อทราบแล้วก็จะสามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดนี้ไปผลิตเพื่อสนองความต้องการของคนในสังคมได้อย่างถูกต้อง ไม่ต้องมีการใช้ไปอย่างไม่ถูกต้องและไม่สมควรทำให้เกิดการใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างคุ้มค่า ระบบเศรษฐกิจนี้จะมีตลาดเป็นผู้ตัดสินใจและช่วยในการจัดสรรทรัพยากร โดยตลาดจะมีกลไกที่สำคัญในการช่วยจัดสรรทรัพยากรคือ “ราคา” ซึ่งเป็นสิ่งที่สะท้อนออกมาให้ทราบว่า สินค้าและบริการใดที่สังคมต้องการ และราคานั้นเองจะเป็นสิ่งที่กำหนดอีกว่าสินค้าหรือบริการประเภทที่สังคมต้องการนั้นสมควรจะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ใด อีกทั้งราคาจะเป็นตัวกำหนดว่าผู้ผลิตสมควรจะผลิตเท่าใดจึงจะได้รับกำไรจากการผลิต

เมื่อเป็นเช่นนี้ จึงจำเป็นต้องมีบุคคลอย่างน้อย 2 ฝ่ายเข้ามาเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กันเพื่อเสนอและสนองรับกับการจัดสรรทรัพยากรของระบบตลาดโดยกลไก “ราคา” ดังต่อไปนี้

1. **ผู้ประกอบการ** ซึ่งอาจจะเป็นผู้ผลิตหรือผู้ขายสินค้าก็ได้ สิ่งที่ผู้ประกอบการประสงค์ที่จะได้รับจากการประกอบกิจกรรมเศรษฐกิจก็คือกำไรปกติอันเป็นกำไรสูงสุดจากการประกอบการ ซึ่งตามปกติการที่จะได้กำไรสูงสุดก็คือผลิตให้ได้มาก, ขายให้ได้มาก ในขณะที่เดียวกันก็จะต้องใช้ต้นทุนที่ต่ำในการผลิตหรือได้มาซึ่งสินค้าเพื่อขาย ดังนั้นคนก็จะต้องพยายามค้นคว้าและพัฒนาการผลิตอยู่ตลอดเวลาเพื่อให้ได้ผลผลิตที่มีคุณภาพและสามารถผลิตได้ในต้นทุนที่ต่ำ

2. **ผู้บริโภค** ซึ่งเป็นผู้ซื้อสินค้าหรือบริการในตลาดนั้น ๆ สิ่งที่ผู้บริโภคต้องการก็คือสินค้าหรือบริการที่มีคุณภาพและราคาถูกหรือราคาที่เหมาะสมกับสินค้านั้นๆ ซึ่งหากสินค้านั้นเป็นที่ต้องการของผู้บริโภค ผู้บริโภคก็จะต้องพยายามให้ราคาที่สูงเพื่อที่ตนเองจะได้สินค้าหรือบริการนั้นมา

จากที่ได้กล่าวมานี้จะเห็นว่าในตลาดที่จะมีการใช้ระบบราคามาจัดสรรสินค้าบริการให้แก่ผู้ขายหรือผู้ผลิตและผู้ซื้อหรือผู้บริโภคนั้น จะต้องเป็นตลาดที่มีผู้ผลิตและผู้บริโภคเป็นจำนวนมาก เนื่องจากในด้านผู้ผลิตหากมีจำนวนมาก ก็จะทำให้ผู้บริโภคได้รับการเสนอขายสินค้ามากมาย ซึ่งหากผู้บริโภคเห็นว่าราคาสินค้าของผู้ผลิตรายใดต่ำและคุ้มค่ากับที่จะต้องซื้อ ผู้บริโภคก็จะใช้สิทธิเลือกซื้อกับผู้ผลิตรายนั้น ในด้านผู้บริโภค หากมีมากก็จะทำให้ผู้ขายเสนอขายสินค้าได้มาก โดยจะนำมาซึ่งกำไรสูงสุดแก่ผู้ผลิต เมื่อกล่าวเช่นนี้กลไกราคาจึงต้องมีการใช้กลไกที่สำคัญอีกกลไกหนึ่ง เพื่อช่วยให้การทำงานของกลไกราคามีประสิทธิภาพ กลไกนั้นก็คือ

การแข่งขัน ในที่นี้หมายถึงการแข่งขันระหว่างผู้ผลิตหรือผู้ขายด้วยกันเองและการแข่งขันระหว่างผู้บริโภคหรือผู้ซื้อด้วยกันเอง ทั้งนี้ ไม่ว่าจะเป็นด้านผู้บริโภคหรือผู้ซื้อและในด้านผู้ผลิตหรือผู้ขายจะต้องไม่มีใครสามารถควบคุมทิศทางของกลไกราคาหรือกลไกตลาดได้เพราะกลไกเหล่านี้จะเป็นไปตามอุปสงค์ และ อุปทาน เท่านั้น

พิจารณาการแข่งขันระหว่างผู้ผลิตหรือผู้ขายด้วยกันเองก็คือผู้ผลิตหรือผู้ขายด้วยกันเองนี้จะต้องแข่งขันกันทั้งในด้านคุณภาพของสินค้าหรือบริการต่อผู้ซื้อในตลาดเพื่อที่จะให้ผู้ซื้อตัดสินใจซื้อสินค้าหรือบริการที่ตนเสนอไป ทั้งนี้ สิ่งที่ตนเองจะต้องนำมาคำนึงก็คือต้องพัฒนาคุณภาพสินค้าหรือบริการให้ได้ดีกว่าผู้ผลิตหรือผู้ขายรายอื่นที่เป็นคู่แข่งของตนซึ่งการพัฒนาคุณภาพสินค้าก็จะต้องพัฒนาคุณภาพในการผลิตที่สามารถจะผลิตในคุณภาพที่ดีและมีต้นทุนต่ำ เพราะต้นทุนนั้นถือเป็นค่าใช้จ่ายที่ใช้ไปในการประกอบกิจการ ซึ่งหากต้นทุนสูงก็เท่ากับมีค่าใช้จ่ายมากเมื่อค่าใช้จ่ายมาก กำไรที่ได้รับก็จะลดลง

พิจารณาการแข่งขันระหว่างผู้ซื้อหรือผู้บริโภคด้วยกันเองก็คือสินค้าหรือบริการใดที่ผู้ซื้อหรือผู้บริโภครายใดต้องการที่จะเป็นเจ้าของก็จะต้องมีการแข่งขันกันซื้อ

สิ่งที่กลไกราคาและการแข่งขันก่อผลให้เกิดขึ้นในระหว่างหน่วยเศรษฐกิจ 2 หน่วยในตลาดที่กล่าวมาข้างต้นก็คือ

ในด้านผู้ประกอบการเมื่อมีการแข่งขันกันขายมากย่อมทำให้ผู้ขายได้รับกำไรปกติอันเป็นกำไรสูงสุดจากการประกอบการไปเป็นสิ่งตอบแทน ซึ่งกำไรสูงสุดที่ได้รับนั้นเกิดจากราคาที่

เสนอขายที่สมควรและสัมพันธ์กับการผลิตและความต้องการของผู้บริโภคในสินค้าหรือบริการชนิดนั้นหรือที่เรียกว่ากำไรปกติ ที่ราคาของสินค้าจะเท่ากับต้นทุนการผลิตส่วนเพิ่ม

ในด้านผู้บริโภคราคาจะเป็นสิ่งกำหนดให้ผู้บริโภคตัดสินใจว่าสินค้าที่มีการเสนอขายในตลาดนั้นตนเองต้องการที่จะซื้อหรือไม่ ซึ่งหากสินค้าดีมีคุณภาพผู้ซื้อก็ยินดีที่จะจ่ายเพื่อให้ได้มาจึงเห็นได้ว่าเกิดความยุติธรรมขึ้นในการจัดสรรทรัพยากรในสังคมนั้น ๆ

จากการยกขึ้นมาพิจารณาดังกล่าวนี้จึงเห็นได้ว่าแท้ที่จริงแล้วการแข่งขันที่สำคัญในตลาด ก็คือ การแข่งขันกันระหว่างผู้ประกอบการเองในตลาดเพราะหากผู้ประกอบการในตลาดแข่งขันกันยอมก่อให้เกิดให้ผู้ประกอบการที่ได้รับชัยชนะได้รับไปซึ่งกำไรปกติและผลจากการแข่งขันกันของผู้ประกอบการในตลาดนั้นจะทำให้ผู้ซื้อหรือผู้บริโภคได้รับสินค้าหรือบริการที่มีคุณภาพและราคาที่ถูกหรือเหมาะสม แต่ธรรมชาติของการแข่งขันย่อมมีผู้แพ้และผู้ชนะอีกทั้งความเห็นแก่ตัวของผู้เข้าทำการแข่งขันจึงทำให้เกิดพฤติกรรมที่ไม่ต้องการให้คู่แข่งรายอื่นชนะตนและประกอบกับกลยุทธ์ทางการตลาดที่สำคัญในการเสนอขายสินค้าให้ได้มากที่สุด ก็คือ การเข้าครอบครองส่วนแบ่งตลาดให้ได้มากที่สุด จึงมีความพยายามที่จะทำลายคู่แข่งเพื่อให้ตนเองมีคู่แข่งน้อยที่สุดหรือไม่มีคู่แข่งเลย อันเป็นพฤติกรรมที่เรียกว่าเป็นการที่ต้องการผูกขาดตลาด เพราะหากผู้ใดสามารถผูกขาดตลาดได้สำเร็จก็จะทำให้ตนเองไม่มีคู่แข่งในการค้าขายซึ่งผู้ซื้อก็ต้องซื้อสินค้าจากตนเองเท่านั้นทำให้ได้กำไรต่อไปในระยะยาวซึ่งกำไรในลักษณะนี้ไม่ใช่กำไรจากการประกอบการตามปกติแต่เป็นกำไรที่ผูกขาดได้รับเพราะตนเองไม่มีคู่แข่ง ดังนั้นสินค้าที่ตนเสนอขายจึงขึ้นอยู่กับความพอใจของคนซึ่งจะมีกำไรเกินกว่าต้นทุนในการผลิตมากกว่าคือสูงกว่าต้นทุนส่วนเพิ่มด้วยกำไรเช่นนี้จึงไม่ใช่เกิดจากการจัดสรรของระบบตลาดอันเป็นกำไรเกินปกติกำไรเช่นนี้แม้ว่าจะเกิดขึ้นได้กับผู้ประกอบการที่ดำเนินการแข่งขันตามปกติได้หากแข่งขันไประดับหนึ่งแต่ก็จะไม่สามารถรักษากำไรเช่นนี้ไปได้นาน เพราะกำไรในลักษณะนี้จะจูงใจให้ผู้ประกอบการรายใหม่เข้ามาในตลาดนั้นได้เนื่องจากเห็นว่าคุ้มค่าที่จะลงทุนและเมื่อผู้ประกอบการรายใหม่เข้ามาในตลาดการแข่งขันก็จะเกิดขึ้นอีกครั้ง และกลไกราคาในการแข่งขันก็จะทำให้กำไรเกินปกติลดลงมาจนกระทั่งอยู่ในระดับกำไรปกติอีกครั้งหนึ่ง ดังนั้นหนทางที่จะรักษากำไรเกินปกติให้ได้ในระยะยาวในตลาดที่มีการแข่งขันย่อมเป็นไปได้ แต่การเป็นผู้ผูกขาดตลาดจะทำให้ผู้ผูกขาดสามารถรักษากำไรเกินปกติในระยะยาวได้เพราะผู้ผูกขาดจะไม่มีคู่แข่งและหากมีผู้จะเข้ามาแข่งขันผู้ผูกขาดก็จะใช้ความได้เปรียบของตนเองในตลาดซึ่งในที่นี้ ก็คืออำนาจตลาดสร้างอุปสรรคไม่ให้ผู้ที่คิดจะเข้ามาประกอบการแข่งขันในตลาดสามารถเข้ามาในตลาดได้สำเร็จจึงสามารถกล่าว

ได้ว่าการผูกขาดทางการค้าเป็นการทำลายระบบเศรษฐกิจเสรีหรือระบบตลาดอย่างยิ่งเพราะทำให้ไม่มีการแข่งขันและกลไกราคาไม่สามารถทำหน้าที่ในการจัดสรรทรัพยากรได้ ซึ่งในที่สุดแล้วจะก่อให้เกิดระบบตลาดล้มเหลว ซึ่งพิจารณาทางด้านเศรษฐกิจของรัฐโดยรวมแล้วย่อมถือได้ว่ารัฐได้รับความเสียหาย สิ่งที่รัฐสมัยใหม่จะต้องพยายามป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมเช่นนี้ในตลาดและสนับสนุนให้มีการแข่งขันก็คือการกำหนดมาตรการทางกฎหมาย ด้วยการบัญญัติกฎหมายป้องกันการผูกขาด เพื่อจุดมุ่งหมายดังกล่าว โดยกฎหมายดังกล่าวจะป้องกันและเอาผิดกับผู้กระทำการผูกขาดตลาดหรือทำลายการแข่งขัน

ประเทศไทยเป็นประเทศที่มีนโยบายสนับสนุนระบบเศรษฐกิจเสรีพิจารณาได้จาก รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2534 (แก้ไขเพิ่มเติม พ.ศ.2538) มาตรา 84 ที่บัญญัติว่า “รัฐพึงสนับสนุนให้เอกชนมีบทบาททางเศรษฐกิจ” อีกทั้งมาตรา 85 ยังบัญญัติเพิ่มเติมอีกว่า “รัฐไม่พึงประกอบกิจการอันมีลักษณะเป็นธุรกิจหรือเป็นการแข่งขันกับเอกชน” นอกจากนี้ มาตรา 86 ยังบัญญัติกำหนดหน้าที่รัฐให้พึงวางมาตรการมิให้มีการผูกขาดตัดตอนในทางเศรษฐกิจ โดยเอกชนซึ่งมิได้อาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ทั้งนี้ไม่ว่าการผูกขาดตัดตอนนั้นไม่ว่าจะเป็นโดยทางตรงหรือทางอ้อม” จากนโยบายของประเทศที่กำหนดให้รัฐต้องรักษาไว้ซึ่งการแข่งขันโดยเสรี ประเทศไทยจึงได้บัญญัติพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาดทางการค้า พ.ศ.2522 มาบังคับใช้

เมื่อพิจารณาสังคมธุรกิจของประเทศไทยในปัจจุบันก็ยังปรากฏว่ามีการแข่งขันกันอย่างรุนแรงและมีข่าวทางหนังสือพิมพ์ถึงการแข่งขันกันอย่างรุนแรง และเป็นการพยายามทำลายคู่แข่งในตลาด เช่น ตลาดเบียร์แข่งขันกันรุนแรงด้วยการที่เอเยนต์ของเบียร์สิงห์ซึ่งเป็นเบียร์ที่ครอบครองส่วนแบ่งตลาดมากในตลาดเบียร์ได้ออกนโยบายให้เอเยนต์หรือตัวแทนจำหน่ายขายเบียร์สิงห์ตัดราคาเบียร์ยี่ห้อใหม่ที่จะเข้ามาในตลาดเบียร์ก็คือเบียร์ช้าง โดยเบียร์สิงห์กำหนดให้ขายราคาจากขวดใหญ่เดิมราคา 45 บาท เหลือเพียง 38 บาท อย่างไรก็ตามผู้บริหารของเบียร์สิงห์ได้ออกข่าวปฏิเสธว่าตนเองไม่ได้เห็นนโยบายแต่เอเยนต์ทำกันเอง แต่เอเยนต์ได้ออกข่าวมาว่าบริษัทผู้ผลิตเบียร์สิงห์ให้การสนับสนุน¹ ซึ่งการกระทำเช่นนี้หากเป็นจริงถือว่าเป็นการกำหนดราคาเพื่อไม่ให้ผู้ประกอบการรายใหม่เข้าสู่ตลาดได้สำเร็จหรือเป็นการกำหนดราคาเพื่อขับไล่คู่แข่ง (Predatory Pricing), ข่าวเกี่ยวกับการกำหนดให้เอเยนต์ขายสุราขายพวงเบียร์และ โชคชัยี่ห่อช้างเพื่อ

¹ หนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจรายสัปดาห์ ประจำวันที่ 18-21 มีนาคม 2538, หน้า 34.

ทำตลาดผลิตภัณฑ์ใหม่² ซึ่งการกระทำเช่นนี้หากเป็นจริงถือว่าเป็นการใช้พฤติกรรมที่เรียกว่า ข้อตกลงผูกมัด (Tying Agreements) อันเป็นการขายอำนาจตลาดของผู้กำหนดข้อตกลงเช่นนั้น เป็นต้น

ข้อพิจารณา ก็คือ การมีกฎหมายป้องกันการผูกขาดของประเทศไทยดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นไม่สามารถป้องกันการผูกขาดได้อย่างมีประสิทธิภาพสาเหตุก็เพราะกลไกของกฎหมายเองที่ไม่อาจใช้บังคับได้กับธุรกิจทุกประเภทเนื่องจากจะต้องมีการพบว่าเกิดการผูกขาดขึ้นและคณะกรรมการกลางได้ประกาศให้ธุรกิจประเภทนั้นเป็นธุรกิจควบคุมเสียก่อน³ ซึ่งในต่างประเทศเช่นประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีระบบกฎหมายจารีตประเพณีในบทบัญญัติของกฎหมายป้องกันการผูกขาดได้บัญญัติให้สิทธิเอกชนในการฟ้องเรียกค่าเสียหายในทางแพ่งได้⁴ หรือประเทศสหพันธรัฐเยอรมันที่มีระบบกฎหมายแบบประมวลกฎหมาย ในบทบัญญัติของกฎหมายป้องกันการผูกขาดก็ยังมีการบัญญัติให้สิทธิเอกชนฟ้องเรียกค่าเสียหายในทางแพ่งได้เช่นกัน⁵ แต่พระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ.2522 ไม่มีบทบัญญัติให้สิทธิเอกชนในการฟ้องเรียกค่าเสียหายในทางแพ่งได้ ข้อพิจารณาก็คือ หากปรากฏพฤติกรรมที่ทำลายคู่แข่งและพฤติกรรมที่กีดกันคู่แข่งจนเป็นผลให้คู่แข่งได้รับความเสียหายเพราะไม่อาจค้าขายแข่งขันได้อย่างเสรี โดยถูกบังคับให้ต้องจำยอมเพื่อรับผลเสียหายอันเกิดจากที่ผู้ผูกขาดได้กระทำลงนั้น ผู้ประกอบการที่เป็นเอกชนจะสามารถปกป้องคุ้มครองตนเองและสามารถเยียวยาความเสียหายเมื่อก่อให้เกิดผลกระทบต่อการแข่งขันของตนโดยอาศัยหลักของกฎหมายเอกชนอันเป็นความรับผิดชอบพื้นฐานซึ่งในกรณีนี้ก็คือประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 420 ได้เพียงใดโดยจะต้องพิจารณาเริ่มตั้งแต่สิทธิในการแข่งขันของเอกชนผู้ประกอบการด้วยกันตามหลักเศรษฐศาสตร์ที่อธิบายระบบเศรษฐกิจแบบตลาดนี้ เป็นสิทธิที่ได้รับความคุ้มครองตามหลักของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิดเพียงใด

² หนังสือพิมพ์ประชาชาติธุรกิจรายสัปดาห์ ประจำวันที่ 12-15 มีนาคม 2538, หน้า 4.

³ พระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ.2522 มาตรา 31

⁴ The Clayton Act 1914 Section 4

⁵ Gesetz Gegen Wettbewerbsbeschränkungen (GWB) Section 35

วัตถุประสงค์ของการทำวิทยานิพนธ์

เพื่อพิสูจน์ให้ทราบแน่ชัดว่าเมื่อพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. 2522 ไม่ได้บัญญัติให้สิทธิเอกชนที่จะฟ้องเรียกค่าเสียหายจากผู้ทำการผูกขาดตลาดที่ก่อความเสียหายได้แล้ว เอกชนผู้ได้รับความเสียหายจากการผูกขาดตลาดดังกล่าวจะอาศัยหลักทั่วไปในกฎหมายที่มีอยู่ก็คือประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิดมารองรับสิทธิของตนในการฟ้องเรียกค่าเสียหายลักษณะนี้ได้เพียงใด ซึ่งการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จะเน้นวิจัยในลักษณะผู้ประกอบการถูกผู้ประกอบการด้วยกันในตลาดทำการผูกขาดตลาดดังกล่าวจนเป็นผลให้ตนได้รับความเสียหาย ซึ่งในที่สุดจะได้วิจัยว่าสมควรที่จะมีการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายพิเศษที่ใช้ในการป้องกันการผูกขาดในส่วนของการบังคับใช้ คือ พระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ.2522 ให้มีบทบัญญัติกำหนดสิทธิเอกชนในการฟ้องเรียกค่าเสียหายจากผู้ผูกขาดตลาดได้ ทั้งนี้เพื่อให้กฎหมายป้องกันการผูกขาดมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการทำวิทยานิพนธ์

ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้จะศึกษาถึงลักษณะการผูกขาดทางการค้าว่าเป็นอย่างไร ก่อผลดีผลเสียต่อระบบตลาดอย่างไร และมีผลกระทบต่อผู้ประกอบการด้วยกันอีกทั้งผู้บริโภคแค่ไหน เพียงใด ซึ่งจะได้วิจัยด้วยการผูกขาดตลาดเป็นความเสียหายต่อระบบเศรษฐกิจโดยรวมเท่านั้นหรือเป็นความเสียหายต่อผู้ประกอบการในตลาดเดียวกันด้วย ซึ่งการวิจัยนี้จะอาศัยศาสตร์ที่เกี่ยวข้องมาอธิบายปัญหาดังกล่าวเช่น เศรษฐศาสตร์, การตลาด เป็นต้น ในประการต่อมาจะได้วิจัยถึงต่างประเทศที่มีการแก้ปัญหาการผูกขาดอย่างไรและจะได้มีการวิจัยการป้องกันการผูกขาดโดยทางกฎหมายในประเทศไทย นั่นคือพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ.2522 ว่ามีการป้องกันการผูกขาดตลาดอย่างไร และสามารถบังคับใช้อย่างมีประสิทธิภาพเพียงใด ต่อจากนั้นจะได้วิจัยว่าผู้ประกอบการที่ได้รับความเสียหายจากการผูกขาดตลาดจะฟ้องผู้ผูกขาดตลาดเพื่อเรียกค่าเสียหาย โดยอาศัยหลักทั่วไปตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ลักษณะละเมิดได้เพียงใดและในประการสุดท้ายจะได้วิจัยว่าสมควรที่จะมีการกำหนดมาตรการทางกฎหมายในส่วนของการบังคับใช้ในพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้าและป้องกันการผูกขาด พ.ศ. 2522 ทั้งนี้เพื่อส่งเสริมให้การป้องกันการผูกขาดโดยกฎหมายมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการทำวิทยานิพนธ์

ดำเนินการวิจัยจะใช้วิธีค้นคว้าและรวบรวมข้อมูลแบบวิจัยเอกสาร (Documentary Research) ซึ่งทำการวิจัยเอกสารต่าง ๆ เช่น คำอธิบาย,บทความ,คำพิพากษา ทั้งของประเทศไทย และต่างประเทศ โดยจะจัดรวบรวมอย่างเป็นระบบเพื่อประโยชน์ในการวิจัยและศึกษาค้นคว้าในโอกาสต่อไป

สมมติฐาน

1. การที่กฎหมายป้องกันการผูกขาด ซึ่งเป็นกฎหมายพิเศษไม่ได้กล่าวถึงสิทธิของเอกชนในการฟ้องเรียกค่าเสียหาย อย่างเช่นกฎหมายป้องกันการผูกขาดของต่างประเทศ มีข้อพิจารณาว่าหากเอกชนได้รับความเสียหายจากการกระทำอันเป็นการผูกขาดทางการค้า หลักกฎหมายลักษณะละเมิดจะสามารถรองรับสิทธิฟ้องเรียกค่าเสียหายของเอกชนได้เพียงใด
2. ค่าเสียหายอันเกิดจากการผูกขาดทางการค้า จะได้รับการชดเชยเพียงใด ภายใต้ หลักกฎหมายลักษณะละเมิด
3. สมควรที่จะมีการกำหนดสิทธิของเอกชนในการฟ้องเรียกค่าเสียหายไว้ในกฎหมายป้องกันการผูกขาดหรือไม่ และหากสมควรกำหนดไว้ ควรจะเป็นรูปแบบใด เพื่อให้สภาพบังคับกฎหมายป้องกันการผูกขาดเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและอุดช่องว่างของข้อจำกัดตามหลักกฎหมายลักษณะละเมิด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการทำวิทยานิพนธ์

1. ช่วยให้ทราบว่าการตีความกฎหมายเฉพาะไม่ได้บัญญัติไว้จะใช้หลักทั่วไปได้เพียงใด
2. ช่วยให้ทราบถึงความหมายและขอบเขตของความรับผิดชอบเพื่อละเมิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์กรณีที่มีการผูกขาดตลาดเกิดขึ้น
3. ช่วยให้เกิดแนวความคิดในการตีความกฎหมายที่มีอยู่ให้สามารถใช้อย่างบังคับได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการตีความกฎหมายของประเทศที่ใช้ระบบประมวลกฎหมายที่จะมีการบัญญัติหลักเกณฑ์ไว้กว้างเพื่อให้มีการบังคับใช้ได้อย่างกว้างขวางและสมเจตนารมณ์ซึ่งจะได้มีการพยายามนำศาสตร์อื่นมาปรับใช้กับการตีความกฎหมาย

4. ช่วยให้ทราบถึงแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติกำหนดราคาสินค้า และป้องกันการผูกขาด พ.ศ. 2522 เกี่ยวกับการบังคับใช้เพื่อธำรงไว้ซึ่งการแข่งขันให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย